

မိချမ်းဝေ

သမုဒ္ဒရာ ကမ်းယံကလာခဲ့ နှင့်
ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်

“စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား”

ကျွန်မသည် ခရီးသွားခြင်းကို အနုပညာတစ်ရပ်အဖြစ် ခံစားသူဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မဝတ္ထုတွေက ခရီးသွားရာမှ ရရှိလာသော ဝတ္ထုတွေများ သည် ။ အထူးသဖြင့် ပင်လယ်သို့ ကျွန်မအကြိမ်ကြိမ် ခရီး ထွက်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ ကျွန်မ ပင်လယ်မဆင်းဖြစ်တော့ပါ။ လုပ်ငန်းခွင် တာဝန်ဖိစီးတာရော အိမ် ကိုပစ်ခွာလို့ မရသည့် အကြောင်းတရားတွေပါ ပေါင်းဆုံပြီး တနင်္သာရီတိုင်း ပင်လယ်ဘက်သို့ ခရီး မထွက်ဖြစ်တော့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ပင်လယ်မဆင်းနိုင်ပါမှ ပင်လယ်လွမ်းစိတ်တွေ သွန်းထိုးဖြာဝေနေ လိုက်သည် မှာ ဒီရေမြင့် တက်လာသလို တရစ်ရစ်။ စိတ်ဝိညာဉ်သည် ပေါ့ပါးလျင်မြန်သော အဟု န်နှင့် ပင်လယ်ကျွန်းတောင် တွေဆီ တသုန် သုန်မြူးလွင့်။

ကျွန်မ တစ်ခါက နှစ်ခြိုက်ပျော်မောခဲ့ရာမှ ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ခု ရင်းနှီးချစ်ကြည်ဖွယ် အိမ်နီး နားချင်းများ ၊ ကျောင်းသားမိဘများ ၊ တပည့်ဟောင်းများ ၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ ၊ ကင်းဘတ်စ်ပေါ်မှ ဆေးသားများ စုပ်ချက်ကြမ်းကောင်းကြမ်းနေမည်ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းအနှစ်အသား၏ ထူထဲ သိပ်သည်းမှုသည် ထိုပန်းချီကား၏ အလှဖြစ်သည် ။

မိချမ်းဝေရေးလျှင် ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုပဲဟု ယူဆနေကြသူတွေ

အများ အပြားရှိသည် ။ ကျွန်မ စာပေလောကထဲ စတင်ရောက်စဉ်က ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုများ နှင့် မဟုတ်ပါ။ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ တွင်းမှ ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုများကို တစိုက်မတ်မတ်ရေးခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုသို့ရေးဖို့ ရာ အဓိကတွန်းအားပေးသူမှာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဒေါ်ဒေါ် (လူထုဒေါ်အမာ) ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ ပင်လယ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဆင်းနိုင်ဖို့ တွန်းအားပေးသလို ငွေအားလည်း စိုက်ထုတ်ပေးခဲ့သည် ။ ပင်လယ်မှ အပြန် ကျွန်မရေးသမျှ ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုတွေ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် တည်းဖြတ်ပေးခဲ့သည် ။ ထိုအားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် “ကမာရင်ကွဲ” မှတ်တိုင်ကို စိုက်ထူနိုင်ခဲ့သည် ။ နောက်ထပ် “မီးစုန်း ဝတ်ရုံနှင့် အလင်းညှို့ချက်” “ပလီဇာချဲ့လှိုင်းရဲ့ သံစဉ်” ဝတ္ထုတိုစုများ ။

ယခု ကျွန်မ ပင်လယ်မဆင်းနိုင်သည့်အခါ ပင်လယ်လွမ်းစိတ်ဖြင့် ပင်လယ်တံငါမဟုတ်သော ကမ်းရိုးတန်းနေ လူမှုဝန်းကျင်စရိုက်အဖွဲ့များကို ဖွဲ့ပါသည် ။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသများ တွင် တံငါများ သာ နေထိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ မြိတ်၊ ဘုတ်ပြင်း၊ ကော့သောင်းတစ်ခွင်တစ်ပြင်သည် ငါးလုပ်ငန်းစည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးသည် ဆိုရာ၌ တံငါလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းမဟုတ်၊ ပင်လယ်နှင့်နွယ်၍ အခြားလုပ်ငန်း များ စွာ ရှိနေသည် ။

ထိုအကြောင်းအရာများ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်လက်လှမ်းတမီ၊ စာဖတ်သူတို့ အတွက် အကျိုးရှိမည်ထင်ရသော ကိစ္စရပ်များကို ဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပင်လယ်ရဲ့ သဘောကျယ်ပြောသလို ပင်လယ်ရဲ့ အသက်မွေးမြူမှုတွေကလည်း များ ပြားလှချေသည် ။ ရေစီးရေလာ၊ ရာသီဥတုကျွန်းတောင် ဖွဲ့တည်နေပုံကိုလိုက်၍ သူတို့ အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းတွေ ပြောင်းလဲသွားတာမျိုးလည်း ရှိသည် ။ ဇာတ်ကောင်စရိုက်၊ ဘဝအမော၊ လူချင်းအတူတူ မြို့ပြနှင့်ခြားနားသော လူမှုဘဝပြောင်းလဲမှုတွေ

လည်း ရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်သည် ကျွန်မအတွက် အသစ်သစ်သော သင်ခန်းစာပို့ချမှုတွေနှင့် နေသည်။ ။ ယခုလို ပင်လယ်မဆင်းနိုင်သော ကာလများတွင် မိမိကိုယ်မိမိ တာဝန်မကျေသူတစ်ဦးအဖြစ် ခံစားရပြီး ပင်လယ်လွမ်းစိတ်တို့ အံ့ခဲရင့်မာကြီးထွားလာသည်။ ။

ထိုအခါ ကမ်းရိုးတန်းနေ တံငါမဟုတ်သော လူမှုဘဝရှုခင်းများကို ရေးဖြစ်လာသည်။ ။ ကျွန်မ ရဲ့ တံငါမဟုတ်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေဝတ္ထုများကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်မဖတ်သွားရရှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ဖတ်ရ ပါက မည်သို့မှတ်ချက်ပေးမည်မသိ။

ငှက်မကြီးက ငှက်လေးတွေကို အပျံသင်ရာမှာ လေဟာပြင်ထဲ တစ်ခါတည်း လွှတ်ချလိုက် သည် မဟုတ်၊ ငှက်ကလေးတွေကို ပျံစေပြီးမှ ငှက်မကြီးက အတောင်နှင့် ဆီးခံသေး၏။ လွှတ်ချ လိုက် ... ဆီးခံလိုက် ... စိတ်ချရပြီဆိုမှ အပြီးတိုင် လွှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်မကို သည် နည်းနှင့် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည်။ ။

ယခု ဒေါ်ဒေါ်မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မကို စိတ်ချသွားပြီထင်သည်။ ။ ဒေါ်ဒေါ်ကို လွမ်းလှပါတိ။

ဒေါ်ဒေါ်ဖြစ်စေချင်သည့် လူထုအကျိုးရှိရာရှိကြောင်း စာများ ရေးသားနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်ရဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

မိချမ်းဝေ

၂၀ရက်၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၁

ခေတ်ထဲမှာ မနေလိုသူ

“မီးဖိုချောင် တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလျှင် အတွင်းမှ စကားသံများက ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်စေလေသည်။ မီးဖိုထဲမှ စကားသံတွေ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သမီးတို့ အချို့ အချို့ စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အမေဖြစ်သူက သမီးကို

“အခုဝယ်လာတဲ့ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ပွဲတစ်ထောင် မေမေ”

“ဟင် .. .ကော်ရည်တစ်ပွဲ တစ်ထောင် ဟုတ်လား၊ နှင့်အဖေကြားသွားလို့ ဆူခံထိနေဦးမယ်၊

တိုးတိုးပြော”

သမီးက အသံအနည်းငယ် နှိမ့်၍

“ကြက်သားနဲ့ ကို မေမေရဲ့ ၊ အသားဈေးတွေ ဒီလောက်ကြီးနေတာ ဆိုင်ခန်းမရဲ့ အလုပ်သမား ဝန်ဆောင်မှုနဲ့ တစ်ပွဲတစ်ထောင် ရောင်းတော့မှာ ပေါ့”

“တို့ ရန်ကုန်ရောက်စကများ ကော်ရည်တစ်ပွဲ လေးဆယ့်ငါးကျပ်ပါ ကွယ်”

“မေမေကတော့ ဘိုးတော်ဘုရား လေးဘက်တွားတုန်းက ကိစ္စတွေ ပြောပြီ။ အဲဒီတုန်းက သမီး ပထမတန်းလေ။ အခု ဘွဲ့ရပြီးလို့ အလုပ်

တောင် ဝင်နေပြီဟာ။ အစားအသောက်ဈေးတွေ အဆ မတန်မြင့်ရော ပေါ့။ ဘာမဆို အဆင်းမရှိဘူး။ အတက်ကြမ်းလိုက်တာမှ ဒိုင်းခနဲ...ဒိုင်းခနဲ...”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ တန်မတန်စဉ်းစားပြီးမှ စားရတယ်၊ ကိုယ့်ငွေနဲ့ စားသင့်မစား သင့်၊ မေမေတော့ မြို့လို့ မကျပေါင်ကွယ်”

“မြို့လို့ ကျပါတယ် မေမေရဲ့ ၊ ကော်ရည်က ပျစ်ချွဲချွဲကလေးဟာ။ လည်ချောင်းထဲမှာ လျှောခနဲ ...လျှောခနဲ”

သမီးပြောနေပုံကို ကျွန်တော် နည်းနည်းရယ်ချင်သွားသည် ။ သူတို့ သားအမိကို အနှောင့်အယှက်မပေးလိုသည့်အတွက် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ မဝင်ဘဲ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆီထွက်လာမိ သည် ။ ယခုတလော အိမ်ရဲ့ လိုငွေပြဇယားအရ အစားအသောက်စိစစ်ချွေတာနေသည့်ကာလ မှာ ကော် ရည်တစ်ပွဲ တစ်ထောင်ပေးဝယ်ရသည့်ကိစ္စ မိန်းမက ကျွန်တော်သိသွားမည်စိုးဟန်တူသည် ။

“ကော်ရည်တစ်ပွဲ တစ်ထောင်”

“နင့်အဖေကြားသွားလို့ ဆူခံထိနေဦးမယ်”

“ဘိုးတော်ဘုရား လေးဖက်တွားတုန်းက...”

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားတွေက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ချင်ပြီးတုံ့ဖြစ်စေသလို လွန်ခဲ့သည့်နှစ် ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က ထူးခြားသော စရိုက်ရှိသူ (ခေတ်ထဲမှာ မနေလိုသူ) ဆရာမဟောင်းတစ်ယောက်ကို မျက်စိထဲ ရေးရေးမြင်မိပါတော့သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးမှာ တော့ ဆရာမဒေါ်နယ်လီ

ဆို မသိသူမရှိသလောက် ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသုံးကျောင်းမှ မြို့ခံ ဆရာနှင့် အဝေးမှ လာ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဆရာများကိုလည်း ခွဲခွဲခြားခြားသိကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ နယ်ကတက် လာသည့်ကလေး တွေနှင့် သာမန်လက်လုပ်လက်စားသားသမီးတွေ အနေများ သော ကျောင်းဖြစ်သည် ။

ဆရာမ ဒေါ်နယ်လီက ကိုယ်လုံးသေးသေး၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ သဘောကောင်းကောင်း ၊ အသံ စာစာ၊ လက်ဖက်ရည်စွဲစွဲ၊ သူ စာသင်တော့မည်ဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်ချိုင့်ဝယ်ဟု အရင်ခိုင်း တတ်သည် ။ ရောက်လျှင် တစ်ငုံငုံလိုက်၊ စာသင်လိုက်။

ကျွန်တော်တို့ အကောင်ကြီးဟု လည်း ခေါ် အစိမ်းကြီးဟု လည်း ခေါ်သော စာမေးပွဲနီးလျှင် တော့ My Family, Our School တို့လို အကဲဆေးသုံးလေးပုဒ်ခန့် သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ရေးပေး လေ့ရှိသည် ။ ဆရာမ လက်ရေးက ပန်းစာလုံး လှလှပပ၊ သေသေသပ်သပ်။

“ငါပေးသလောက် အားလုံးရအောင် လုပ်ထားနော်၊ စာမေးပွဲခန်းထဲ ရောက်မှ ပေတံတို့ ၊ ပေါင် တို့ မှာ ရေးထားတာတွေရင် ငါ့အကြောင်းသိမယ်”

စာမေးပွဲမှာ ပါမည်ဟု ဆရာမ သွယ်ဝိုက်ပြောနေမှန်းသိသဖြင့် မကျက်ဘဲ မနေရဲပါ။ ထိုအ ချက်ကလေးတွေကြောင့် ဆရာမဒေါ်နယ်လီကို ကျောင်းသားတွေ ချစ်ကြသည် ။ ဆရာမက ပေါ်တူဂီ နွယ်ဖွားဖြစ်သည် ။ အလောင်းမင်းတရား ယိုးဒယားကို စစ်ချီပြီး အပြန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အနွယ်တော် များ ဟု သိရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ရှေးဟောင်းပေါ်တူဂီနွယ်ဖွားတွေနေသည့်ရပ်ကွက်တစ်ခု ရှိ သည် ။ သူတို့ ဘုရားကျောင်းနှင့် သူတို့ သိုင်းသိုင်းဝန်းဝန်း ရှိလှ၏။ ထိုဘုရားကျောင်းကုန်းပေါ်မှ

ကြည့်လျှင် အဝေးပင်လယ်ပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ မြို့ရှေ့မှာ ကျွန်းဘောင်များကိုလည်းကောင်း၊ လွမ်း မောဖွယ်မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ။ ဆရာမဒေါ်နယ်လီ သူ့သေးသွယ်သွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ဘုရားကျောင်း တော်ကုန်းလှေကားပေါ် တက်ဆင်းနေသည့်မြင်ကွင်းက ကျွန်တော်တို့ မျက်စိမရိုးနိုင်။

ဒီဇင်ဘာလ ခရစ္စမတ်နေ့ရောက်တိုင်း ဘုရားကျောင်းမှ ထိုးလိုက်သည့် ခေါင်းလောင်းသံ သည် မြို့ကလေးကို စောင့်ရှောက်ဆဲ၊ ဆရာမတို့ စုပေါင်းရွတ်ဆိုနေကျ ဓမ္မတေးသံသာသည် မြို့သူ မြို့သားတွေရဲ့ နားမှာ နားဝယ်ပီယံဖြစ်မြဲ။

ဆရာမက အင်္ဂလိပ်စာသင်သဖြင့် သူ့ကို တီချယ်ဟု ခေါ်မှ ကြိုက်သည်။ ။ မိန်းကလေးတွေက ခပ်ချွဲချွဲဖြင့် ချယ် ... ချယ် ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ထိုတီချယ် ဒေါ်နယ်လီသည် ပင်စင်ယူပြီးနောက်ပိုင်း စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ။ ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလှ၊ မှတ်ဉာဏ်တွေ နဲ့နဲ့ လာ သည်။ ။ သူမှတ်မိချင်တာ မှတ်မိ၍ သူမမှတ်မိချင်တာ မမှတ်မိတော့ပါ။ အဓိကမှာ တော့ ခေတ်ပြောင်း လဲခြင်းနှင့် ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်လာမှုကို လက်မခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူပျိုရွယ်စဉ် အလုပ်ခွင်ထဲ ရှိ စဉ်ကာလ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ငါးမူးကို နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာကြာ ငါးမူးပဲ မှတ်ထားသည်။ ။

တီချယ် ဒေါ်နယ်လီက အပျိုကြီးဖြစ်သဖြင့် တူ၊ တူမတွေ၏ ဝိုင်းဝန်းအလိုလိုက်ခြင်းခံထား ရသူဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ အန်တီ အသက်ကြီးလာတာရော၊ သတိချို့ယွင်းလာတာပါ သူတို့ အတွက်က ကရုဏာသက်စရာဖြစ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် တီချယ်ဒေါ်နယ်လီ သောက်နေကျ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် စည်းဝါးကိုက်ထားရသည်။ ။

တီချယ်ဒေါ်နယ်လီ လာသောက်လျှင် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ငါးမူးကမတက်ရ၊ ဘယ်နှစ်ခွက် သောက်သွားသလဲ၊ လကုန် တော့ လိုငွေဖြည့်ရှင်း ပေးလိုက်ကြသည်။ ။ တီချယ်ဒေါ်နယ်လီကလည်း မာမာပဲ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးလျှင် စားပွဲထိုးကို ခပ်တည်တည် ခေါ်လိုက်သေး၏။ ဟေ့ ..လက်ဖက်ရည်ဖိုး လာယူ၊ ရော့ ... ငါးမူး၊ ဒါပဲ။ ခပ်တည်တည်နှင့် အိမ်ပြန်သွားတတ်သည်။ ။ သည် လိုနှင့် တီချယ်ဒေါ်နယ်လီအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးသည် ငါးမူးက မတက်တော့။ တစ်နေ့မှာ တော့ ထိုဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။ ။ စားပွဲ ထိုးအသစ်သည် တီချယ်ဒေါ်နယ်လီအကြောင်း ရုတ်တရက် မသိနိုင်ပါ ပေ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသော

အခါ လက်ဖက်ရည်ဖိုးငါးကျပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ။

“ဘာကွဲ့ ... ငါးကျပ်ဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေလဲ၊ အခု နဘန်ကျင်းလို့ သေသွားမယ်။ ဟေ့...ဆိုင်ရှင်မောင်မျိုး ... မောင်မျိုး ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘယ်လိုကောင်တွေ စားပွဲထိုး ခေါ်ခန့်ထားတာ လဲကွ”

တီချယ်ဒေါ်နယ်လီ သောင်းကျန်းနေသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကပျာကယာ ထွက်တောင်းပန် လိုက်ရသည်။ ။

“စားပွဲထိုးအသစ်ဖြစ်နေလို့ ပါ တီချယ်ရဲ့ ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကောင်တွေက အခုမှ တော က တက်လာတာဆိုတော့ အလုပ်သိပ်နားမလည်သေးလို့ ပါ။ ဟေ့ကောင်တွေ မှတ်ထားနော်၊ တီချယ် ဒေါ်နယ်လီ ဆို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငါးမူး”

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောစမှတ်ဖြစ်သွားသော်လည်း တီချယ်က အမှန်တရားကို သိရှိလက်ခံသွားခြင်းမရှိပါပေ။ ဆက်စပ်တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်ခြင်း ဦးနှောက်မှ အခန်းများ ပျက်စီးသွားဟန်

တူသည် ။ သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးတော့ မဟုတ်။ အယူအဆ အစွဲအလမ်းဟောင်းများ ၊ အမှတ်သညာဟောင်းများကို လွှတ်မချဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းဖြင့် အာရုံမှားတွေသာ လွှမ်းမိုးနေဟန်တူသည် ။

တစ်ခါမှာ တော့ တီချယ်အဖြစ်က ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ သနားစရာလည်း ကောင်းလှ၏။ ကျွန်တော့်ရုံးသည် မြို့၏ ကမ်းနားလမ်းတစ်နေရာမှာ ရှိသဖြင့် တီချယ်တို့ ကုန်းမြင့်ရပ်ကွက်လေးကို နေ့စဉ်ဖြတ်သွားရသည် ။ တစ်နေ့ခင်း အိမ်ပြန်ထမင်းစားပြီး ရုံးသို့အပြန် တီချယ်တို့ အိမ်လမ်းထိပ် ဗာဒံပင်ရိပ်တွင် တီချယ်တစ်ယောက် ရပ်လျက်ငိုနေတာ တွေ့လိုက်ရသည် ။ လမ်းပေါ်မှာ လည်း လူစည်ကားသည့် အသုဘတစ်ခုချသွားသည် ။

“တီချယ် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

“ဟင်...မောင်စိုး”

တီချယ်က ကျွန်တော့်ကိုတော့ အမြဲတမ်းတွေ့နေသဖြင့် မှတ်မိရှာသည် ။ မေးလိုက်မှ အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားသည် ။

“အောင်မယ်လေး မောင်စိုးရဲ့ ၊ မင်းသူငယ်ချင်း ငါ့တပည့်အောင်ဒင်လေ အောင်ဒင်ဆုံးရှာပါ ပေါ့။ ကောင်လေးက ငယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်စာတော်ရှာတယ်။ ကြီးလာတော့ စီးပွားရေးလောက ရောက်၊ ရှမ်းကမ်းသွား၊ ကော့သောင်းသွားနဲ့ အသောက်အစားဖက်ပြီး အသက်တိုပါပေါ့။ နှမြော လိုက်တာ။ ငါ့ရဲ့ ချစ်တပည့်လေးရယ်” ဟု ပြောပြီး ဆွေးဆွေးမြေမြေ ဆက်ငိုလေသည် ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ “နေ...နေပါဦး တီချယ်ရဲ့ အောင်ဒင်ဆုံးသွားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခု ချသွားတာ အောင်ဒင်အသုဘ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထပ်ဆုံး သွားလို့

နောက်ဆုံးတဲ့ လူ အရင်ချတဲ့ ထုံးစံအရ အခုချသွားတာ အဲဒီအဘိုးကြီးပါ။ အောင်ဒင် မဟုတ် ပါဘူး”

“ဟင်...အောင်ဒင် မဟုတ်ဘူး လား”

“အလို...ဘုရားသခင်”

“အောင်ဒင်က သန်ဘက်ခါမှ ချမှာ တီချယ်ရဲ့ ။ မှတ်ထားနော်။ သဘက်ခါ မနက်ဖြန်ပြီး နောက် တစ်ရက်ဆိုချမှာ ။ အခု နေကပူသနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ အိမ်ပြန်ရအောင်နော်။ တီချယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ဦးမလား။ ကျွန်တော့်မှာ ငါးမူးတော့ ပါပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာမ ကို လက်ဖက်ရည်ဝယ်တိုက်ချင်လို့ ပါ”

တီချယ်သည် ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင်၊ တပည့်ဟောင်းတွေ့တာရော၊ လက်ဖက်ရည်သံ ကြားတာရော ရွှင်လန်းတက်ကြွလာကာ မျက်ရည်သုတ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုက် လာလေသည် ။ ဆိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာရမလဲ၊ ဆိုင်ရှင်မောင်မျိုးကြားအောင် ခပ်တည်တည်နဲ့ အော်လိုက်ရလေသည် ။

“ဒီမှာ ငါတို့ တီချယ်ဒေါ်နယ်လီအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဟေ့” သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ် ကတော့ အံဝင်ခွင်ကျပင်။